

Veysel Çıkmazı

– Dino · 05 Ağustos 2014

Veysel Çıkmazı –Devran-

Bıkmadım usanmadım yürümekten
Yorulmadım yolları arşınlamaktan
Tabanlarımı eskitmekten
Dudaklarımda yarım kaldı
Söylemek istediğim türküler
Geceler ıssızdı
Sokaklar sessiz
En büyük düşmanım
Saatler, sevgisiz
...
İsimsiz bir yol ayrımında
Oturdum gölgesine yaşlı çınarın
Tozlu bir meltem esti
Kapandı kapanacak gözlerim
Tatlı bir şekerlemenin vazgeçilmez rahatlığında
Ardımda kasırgalar kopuyormuş
Bilmem nereye hangi cemre düşmüş
Yoruldum mu, teslimiyet mi?
Yollara ve hayatın bilmem nesine
Sövmek istiyorum kapanıyor gözlerim
...
Baskı makinelerinin silindirinde eziliyor düşlerim
Üşüyor "Veysel Çıkmazındaki" matbaada çocukluğum
Gürültüsünde duyulmuyor cılız hıçkırıklarım
Kâğıt topları arasında, mürekkep lekeleri içinde ellerim
Kırk yamalı iş pantolonumun cebinde şiir denemelerim
Tabanı delik ayakkabılarım yağmurlarda su alıyor
...
Zaman güçlü bir çığ gibi büyüdükçe büyüyor
Mutsuz çocuk umutsuz bir genç oluyor
Yaşam çarkının acımasız dişlileri arasında
Çaresizliğe ekmeğimi banıyorum

Aklımı karıştıran, fikrimi çelen iklimler
Aşk, sevgi, sevdâ sözcükleri kanımı kaynatıyor
Bir işçi kıza rastladım açlığımı hatırlattı bana
Üstüme saldıran sıcak rüzgârlar susuzluğumu
Adını bilmediğim işçi kıza şiirler yazdım
Lekeli hem yamalı pantolonumun cebinde
Sevgisini yüreğimde taşıdım.

...

Sihirli bir dünyanın kapısında nöbetçiydim artık
Başı önde salına, salına gözlerinde uyku kalıntıları
Masum güzellik, heykeltıraş yontusu muhteşem eserin
Peşine düştüm, önün de ardında dolandım, beni görmedi
Yağmurları kıskandırdığını, dalgaları öfkelenirdiğini
Aşkından sırlıslıkla olduğunu o hiç bilmedi
Çayırlar yeşerdi bahar yağmurlarında umutlar yeşermedi
Arnavut kaldırımlı yollar, şafağı bekledi hüzünlü parklar
Kemeraltı'nı sisler bastı. "Veysel Çıkmazı'nda makineler sustu

...

Kentin aydınlık pencereleri, sokak lambaları karalar bağladı
Sabahların sisleri içinde gelirdi karanlıklar içinde kayboldu.
Adını bilmediğim, yüzüme bile bakmayan o, işçi kız sır oldu
Aşk iki kişilik diyorlardı, ben tek kişilik bir aşk yaşadım
Namussuz, uykusuz gecelere battım çıktım
Dünyanın çemberinden geçtim kendimi bulamadım
İsimsiz işçi kıza yazdığım şiirler en büyük kazancım oldu
Mısraların o sihirli dünyasıyla tanıştım, içinde yoğruldu

...

Aldım elime kalemi ne geldiyse başıma yazdım
İçimden geldiği dilimden döküldüğü gibi
Bukowski içtenliği, gerçekçiliğiyle şiir diliyle yazdım
Tatlı dile güler yüze doyulur mu? diye soranlar
Sevimsiz yüzüme, zehir akıtan dilime, sivri kalemime
Varsın katlanmasınlar
Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biriyim
Kazanacak ne çok şeyim yok benim
Okunmamak korkusunu, kıskançlığını hiç tanımadım
Unutulmak gibi bir korkumda olmaz benim
Kimler, kimler unutulmadı ki
Ben kimim ki?

...

Begonviller tırmanıyor duvarlara
Sökmeğe çalışan şafağı seyretmek için
Uykusuz gözlerden karanlıkları kovmak için
Gençliğimi karartan güneşi yakalayacağım
Hırsızladığım aydınlıkları tokat gibi yüzüne vuracağım
Şairim ben!

Dinmez Er / Çeşme / 2011. 08. 28 /